

26 de novembro de 2012. O capital das transnacionais acuícolas e os seus testaferros políticos, encabezados polo ministro Cañete e a conselleira Quintana, tentan conquistar que na nova PPC (Política Pesqueira Común) volva a ser **subvencionábel a acuicultura industrial**

. Cómpre lembrar que na actual PPC as macropiscifactorías non reciben fondos comunitarios, que van ao fomento da acuicultura tradicional, o marisqueo e a pesca de baixura. ADEGA quere alertar ao sector pesqueiro e marisqueiro galego dos riscos dun modelo -a macroacuicultura industrial-

[moi cativo na xeración de emprego e con graves impactos](#)

nos ecosistemas litorais. A comisaria de Pesca Sra. Damanaki debería informarse polo seu colega Sr. Potocnik do que significa a

Rede Natura 2000

e do que a Directiva 92/43CEE (de hábitats) di sobre os

[aproveitamentos compatíbeis/incompatíbeis](#)

. Dende cando desfacer hábitats protexidos é compatíbel coa súa conservación?

A comisaria de pesca Sra. Damanaki debería saber, denantes de avogar por construír piscifactorías na Rede Natura, que os pensos dos peixes de granxa (maioritariamente carnívoros como o salmón ou rodaballo) conteñen proteínas doutros peixes extraídos polos grandes arrasteiros-factoría en todos os mares do mundo, polo que non son unha alternativa á **sobrepesca**

: son unha causa! Por outra banda, a Sra. Damanaki non debería ignorar, como enxeneira química que é, que os

metais pesados

están presentes tanto nos pensos (Zn, Cu, Cd, Fe, Mn, Co, Ni, Pb, Mg, Se e Hg) como nos aditivos (produtos terapéuticos, antifúnxicos, plaguicidas, produtos antifouling, que achegan Zn, Pb, Cd e Cu) profusamente usados nas granxas acuícolas, tal como apontan

[numerosos estudos](#)

.

Polo que atinxe aos políticos autóctonos, Feijóo, Hernández e Quintana deberan saber que a protección dos espazos e dos hábitats naturais consagrada pola Rede Natura non é un luxo superfluo do que prescindir en tempos de crise, senón un recurso fundamental para asegurar a

calidade de vida da poboación.

Os espazos protexidos teñen tamén a consideración legal de

utilidade pública

e resulta indigno que o negocio privado, -sexa a acuicultura, a minaría, a enerxía ou o urbanismo-, poida prevalecer por riba da utilidade pública da biodiversidade, imprescindible para garantir a saúde ambiental e cidadá.

Así o establece a actual lexislación europea e estatal (Directiva 92/43/CEE e Lei 42/2007) sobre a Rede Natura ao dispoñer que *"En caso de que o lugar considerado albergue un tipo de hábitat natural e/ou unha especie prioritaria, unicamente se poderán alegar as seguintes consideracións: as relacionadas coa saúde humana e a seguridade e a seguridade pública; as relativas a consecuencias positivas de primordial importancia para o medio ambiente; ou outras razóns imperiosas de interese público de primeira orde, previa consulta á Comisión Europea*

."

Por iso, resulta sorprendente que uns responsábeis públicos fagan apoloxía do incumprimento destas leis aprobando instrumentos que como o

[POL](#)

, o

[Plano Director da Rede Natura](#)

ou o

[Plano Director de Acuicultura](#)

, ou mesmo teren declarado "

[de interese público de primeira orde](#)

" esta actividade para "pontear" normas de rango superior.

Finalmente, e polo que atinxe ao **emprego**, no sector da acuicultura de peixes mariños en España traballan 1.862 persoas (datos de 2011,

[informe de APROMAR](#)

). Non hai cifras directas do emprego xerado polas granxas acuícolas en Galiza. Mais acudindo ao devandito informe, que si deslinda a produción das especies por territorios e tendo en conta que Galiza produz o 99% dos peixes planos do estado,

podemos concluir que dunha produción estatal de peixes mariños de granxa (ollomol, dourada, rodaballo, linguado, curbelo, anguía e lagostino) de 42.675 t en 2011, os peixes planos supuxeron 7.755 t (o 99% galegas), un 18,1% do total. Trasladando esta relación aos empregos, calculamos o 18,1% de 1.862 persoas, resultando que

a

acuicultura de peixes mariños en Galiza xera 337 postos de traballo

(23 instalacións). Estes datos parecen concordar cos do Clúster da Acuicultura Galega (2000): 270 persoas para 20 instalacións entre engorde e cría. Alguén lembra os centos de empregos (450) que Pescanova ofrecía en Touriñán e os 2000 prometidos por Touriño/Carme Gallego co seu Plano Acuícola?

Comparando os datos de emprego do subsector das piscifactorías en terra co conxunto do

sector acuícola galego (24.268 persoas,
[informe do Ministerio de Agricultura, 2011](#)

) temos que a porcentaxe de empregos dods peixes planos con respecto ao total do sector, maioritariamente dominado polo cultivo do mexillón e os parques marisqueiros de bivalvos, é do

1,3%

. E atendendo á produción, a porcentaxe sobre o total do sector representa o

3,9%

.

Vemos pois que

acuicultura industrial de peixes é unha

actividade fortemente insustentábel

, baseada en modelos produtivos esóxenos e neo-coloniais,

acaparadora de inxentes recursos públicos

(axudas, subvencións, incentivos...) e cunha

moi baixa xeración de emprego

, en comparación co resto do sector (cultivos mariños, mexillón...). Porén, a acuicultura industrial, dominada por capitais transnacionais, foi o sector ao que sistemáticamente se tentou beneficiar con Planos Acuícolas, subvencións a fondo perdido de máis do 50% do investimento, modificacións legislativas á carta (Lei do Solo, POL, Plano Director da RN2000) por parte da Xunta (Fraga, Touriño e Feijóo) así como tamén pola UE (anterior PPC).

Á vista deses datos,

por que modelo queremos apostar?